

Úvodní slovo

Milí přátelé,

určitě jste si všimli, že každá služba, kterou poskytujeme v Charitě Jeseník, má svého patrona. Pracuji zrovna v domově, kterého patronem je svatý František z Assisi, jehož vzpomínku slavíme v říjnu. Byl to nevšední svatý a měl velmi pestrý život. Jednoho dne prožil událost, která úplně změnila jeho život.

Věřím tomu, že náš domov nemá takového patrona náhodou. A proto se často ptám, jaká událost, kterou prožíváme, opravdu mění naše životy? V naší službě zažíváme mnoho událostí spojených s radostí, láskou, utrpením, smrtí. Která z nich má na nás největší vliv?

Sv. František napsal úžasný Chvalozpěv, kde vyjádřil radost ze slunce, ohně, vody, hvězd, květů, protože všechny chválí Stvořitele. V poslední sloce píše překvapivě takto: „Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra smrt těla, žádný živý člověk jí nemůže uniknout.“

Myslím si, že právě smrt je tou událostí, která má na nás největší vliv. I když nikdo jí nemůže uniknout, tak málo na ni myslíme. A přece tyto myšlenky vůbec nemusí být smutné. Protože dívat se na život z pozorovatelnosti, jíž je smrt, je neobyčejnou pomůckou, abychom dobře žili. Když prožíváme konflikty, problémy, stačí zahledět se dopředu, postavit se do správného bodu. Podívat se na věci ze smrtelného lůžka. Jakou důležitost bychom tehdy přičítali těmto věcem? Řešíme spory, významnost? Stačí pohledět na věc ze smrtelného lůžka. Co bychom potom chtěli? Ukázat svou převa- hu, nebo odpustit?

Přeji všem správný pohled na svůj život.

**Zbigniew
ROMANKIEWICZ**
vedoucí DPS sv. Františka

Na cestách bezpečněji

Charitě Jeseník se podařila skvělá věc. Uspěla se svými žádostmi a z projektu spolufinancovaném Evropskou unií získala prostředky na obnovu vozového parku, který toho na horských cestách opravdu hodně zažil. Tři nové vozy si převzaly pracovnice Charitní pečovatelské služby. Nákup nových vozů není levnou záležitostí, obzvláště pro neziskové organizace, k nimž Charita patří. Charita Jeseník musí počítat každou korunu a získání financí je pro ni velmi složité. Proto když se objevila výzva IROPu, nezaváhali ani minutu. „Byli jsme velmi potěšeni, že jsme ve výzvách uspěli. Pečovatelky čekaly na nová auta už dlouhé roky. A i když si musely na dodávku počkat více než rok, rozhodně se to vyplatilo, protože stávající vozy dosluhují, jsou poruchové a náklady na opravy jsou stále vyšší,“ uvedla ředitelka Charity Jeseník Helena Paschkeová k nákupu tří vozidel značky Renault Captur Plug-In Hybrid, na jejichž financování se z 95% podílela Evropská Unie. „I když jde

o drahá auta, tak Charita se chovala velice hospodárně, protože z našich zdrojů šlo na dofinancování jen pět procent,“ sdělila Helena Paschkeová s tím, že si cení toho, že mohou jezdit v ekologických vozech. „Jsme rádi, že naše pečovatelky nebudou trnout strachy, kdy se jim vozidlo porouchá a kde zůstanou třet. Automobil je jejich základní pracovní nástroj, jak se v našem rozlehším regionu dostat bezpečně ke klientům.“

Charitní pečovatelky se starají o seniory na rozlehším území mikroregionů Javornicka a Žulovska. Zajíždí i do těch nejdlejších oblastí za klienty, kteří se bez jejich pomoci neobejdou, po cestách, které mají své odžito, a s vozy, u kterých se stále častěji řeší nějaká porucha. Nejstarší vůz má dokonce patnáct let. Nyní tedy vyráží na cesty s novými hybridními vozy. „Je super nebát se, jestli někde neuvíznu, ale zároveň je to pro nás i velká odpovědnost. Člověk byl při řízení opatrný i dříve, ale teď si budeme dávat ještě větší pozor,“ sdělila pečovatelka Žaneta Kargerová.

Co nás čeká v říjnu...

- **Mezinárodní den seniorů a kávy** si připomenou v Charitním domě sv. Anežky
- **Na dýňovou slavnost** se pilně připravují a těší v Denním stacionáři Šimon
- **Workshop pro zkvalitnění péče** čeká pracovnice Charitní pečovatelské služby
- **Den otevřených dveří** připravují v Domově pokojného stáří sv. Františka
- **Otevřeně o demenci** si budeme povídat 26. října v budově Soudu v Javorníku

Čtěte dál...

- **Prosili jsme o požehnání** (str. 2)
- **Přimluví se sv. Hedvika?** (str. 3)
- **Rozhovor** (str. 5)
- **Ukrajinci jsou hrdý národ** (str. 7)
- **Duchovní zamyšlení** (str. 8)

Prosili jsme o požehnání

Tradiční setkání všech lidí dobré vůle, kteří prožili společný den a atmosféru sdílení a charitního společenství, tak vypadala VI. Charitní pout', která se v sobotu 23. září konala v Jeseníku. Prvním dějištěm byl kostel Nanebevzetí Panny Marie.

Přede mší svatou při úvodní řeči přivítala poutníky ředitelka Charity Jeseník Helena Paschkeová. Připomněla všem, že Denní stacionář Šimon slaví letos čtvrt století. Na konci listopadu dostane jako dárek novou budovu, která bude sloužit potřebám klientů s mentálním a kombinovaným postižením a s poruchou autistického spektra.

Pout' Charity Jeseník je součástí oslav Dne

Charity, kdy si připomínáme svátek zakladatele organizované charity sv. Vincence z Pauly. Ten kdysi řekl: „Pro skvělé činy nachází Bůh dost dělníků, ale pro skutky nepatrné potřebuje ještě další.“ „*Děkuji proto vám všem, děkuji našim zaměstnancům, dobrodincům, podporovatelům, vám, kteří na nás myslíte v modlitbách. Bez vás bychom naše nepatrné skutky dělat nemohli,*“ dodala He-

lena Paschkeová. K poděkování se při kázání připojil i jesenícký farář Stanislav Kotlář. „*Díky, že vidíte bolesti světa. Díky za poslání a práci, kterou jste dělali tento rok. Že jste komukoliv rozjasnili tvář a dali mu důvod k radosti,*“ uvedl Otec Stanislav, který popřál všem, aby se v charitním díle cítili jako doma, protože domov je místem, kde je nám dobře. Jak dále Otec děkan připomněl, na poutě se chodí ze dvou důvodů. Prvním je vzdání díky. V tomto případě se patří poděkovat za novou budovu stacionáře, rozšíření kapacity pečovatelské služby a Domácí zdravotní péče, za pomoc uprchlíkům z Ukrajiny i za novou Odlehčovací službu sv. Zdislavy. K poutím patří i prosby. Nikdo nevíme, co nás čeká v příštím roce, proto je třeba vyprosit si, aby se nám všem i v tom následujícím roce dařilo. „*Je třeba prosit za dílo Charity. Děláte něco, co má dosah věčnosti. Dáváte lásku jiným. To je úžasné dílo,*“ dodal Otec Stanislav.

Po mši svaté pozvala paní ředitelka všechny účastníky k přátelskému posezení na farní zahradu, kde čekalo bohaté občerstvení. Zájemci si mohli také nad ohněm opéct špekáčky.

Poděkování patří chrámovému sboru Laudate Dominum pod vedením Rafealy Drgáčové za hudební doprovod při mši svaté. A také dobrovolnicím ze Skorošic, které pomáhaly s chystáním pohoštění připraveného jednotlivými středisky Charity Jeseník.

Vláčkem za krásami Jeseníku

Krásný výlet vláčkem Lázeňáčkem si užilo dvanáct klientů Domova pokojného stáří sv. Hedviky ve Vidnavě. Poznávali krásy města Jeseníku i slavných lázní.

Výlet do Jeseníku plánovali ve vidnavském domově s velkým předstihem. „*Podarilo se nám domluvit vláček jen pro nás,*“ usmála se koordinátorka péče Vladka Koisová a společně s dalšími kolegy se starala o bezpečný přesun seniorů do vláčku.

Pro některé z klientů to byl výlet do mládí. Například paní Anna začínala v roce 1957 svou kariéru zdravotní sestřičky právě v je-

senické nemocnici. „*V roce 1964 jsme se stěhovali do Paskova. Od té doby jsem tady nebyla. Jak se říká, dobří holubi se vracejí, takže se těším na hezkou projížďku, protože se to tady od mého mládí moc změnilo,*“ řekla paní Anna. To pan Miroslav pochází z Javorníku, přesto Jeseník moc nezná. „*Byl jsem tady před revolucí. Ted' bych se tady nevyznal,*“ usmál se klient domova.

Kalendářium

- **V roce 2013** si v rámci oslav svátku patronky Domova pokojného stáří sv. Hedviky připomněli zaměstnanci domova již 770. výročí od jejího úmrtí.
- **V roce 2018** byl říjen ve Vývařovně AVE nabitý: pracovnice již tradičně zajišťovaly stravování a raut pro interpretační soutěž „Karel Ditters z Dittersdorfu a hudební klasicismus“. Zapojily se také do Běhu naděje a vařily pro mladé skauty.

Stalo se ...

Děti umí rozzářit den

Pěkně veselo měli v Domově pokojného stáří sv. Františka v Javorníku. O dobrou náladu se tam postaral malý klouček, kterého s sebou vzala na chvíli do práce jedna z pečovatelek. Vidět, kolik radosti nadělá malý klučina, určitě stálo za to. Klienti tak mohli na chvíli zapomenout na starosti a užívat si dětského smíchu, kterého bylo všude plno.

Přimluví se sv. Hedvika?

Ve Vidnavě se připravují na významný den. 16. října si v Domově pokojného stáří sv. Hedviky připomenou svátek své patronky za přítomnosti významného hosta. Z Ostravy přijede sloužit mši svatou prezident Diecézní charity ostravsko-opavské Jan Larisch.

Oslava svátku patronky Domova pokojného stáří sv. Hedviky se každoročně nese v slavnostním duchu. Letos zde budou při modlitbách velmi prosit za úspěšnou žádost a získání podpory na tolik potřebnou rekonstrukci domova, který je památkově chráněn. „Kdo zná naši budovu, tak ví, jak nutně potřebuje opravu. Předpisy se nám stále více zpřísňují. Máme čím dál

více lidí, kteří se nepohybují bez pomoci, ale ani dveře, ani chodby nejsou uzpůsobené tak, aby jimi bez problémů projeli na kolečkových křeslech. Klienti k nám často přichází ve stavu, kdy už zdravotní prognózy nejsou dobré. Potřebují více péče. Potřebujeme se k nim dostat s mobilní vanou, ale je to velký problém,“ nastínila jen část nedostatků vedoucí domova Ja-

roslava Švecová. Problémů je ale mnohem více. „Práce je pro personál stále více náročnější. Moc bych si přála, aby se podařilo zlepšit pracovní podmínky, protože když budou spokojeni pracovníci, budou spokojeni i klienti,“ dodala vedoucí domova.

Ve vidnavském domově chtějí při slavnostní mši vzdát hold ženě, jejíž jméno nosí. Svatá Hedvika Slezska se narodila zřejmě roku 1174 na hradě Andechs v Bavorsku jako nejstarší z osmi dětí Bertolda IV., vévody meranského, chorvatského a dalmatského. Na svou dobu byla velmi vzdělanou ženou. Provádala se za slezského vévodu Jindřicha I., kterému porodila sedm dětí. Na vratislavském dvoře byla příkladem pokory, kajícínosti a pozornosti k potřebám druhých. Zřídila zde špitál, v němž sama sloužila. S manželem zakládala chrámy a kláštery. Přes veškerou péči ale její děti umíraly. Svatá Hedvika několikrát předpověděla smrt svých blízkých. Mimo jiné i svého manžela, který je pohřben v Třebnici. Po jeho smrti složila řeholní sliby do rukou své dcery Gertrudy, která zde byla abatyší. Svatá Hedvika předpověděla i svou smrt v říjnu 1243. Kanonizační proces začal v listopadu 1262 a svatořečená byla 26. 3. 1267 papežem Klementem IV. Její tělo bylo vyzvednuto 17. 8. 1267 a po týdenních oslavách uloženo v kapli sv. Petra třebnického chrámu.

Přípravy na Den jablek vrcholí

V Domově pokojného stáří sv. Františka je v posledních týdnech živo. Kdo má chuť a síly, sklízí úrodu, která vyrostla na pečlivě opečovávaných záhoncích.

Klienti domova jsou pilní jako včeličky. V rámci smyslové aktivizace nebo jen tak pro radost, či pro vyplnění volného času zpracovávají úrodu do nejrůznějších dobrot. Chystají se totiž na tradiční Den jablek, hojnosti a úrody, který letos ve Vlčicích naplánovali na 21. října. Senioři z Javorníku se ve svém stánku chtějí pochlubit vlastnoručně vyrobenou bylinkovou solí, čalamádou,

bylinkovou směsí, ale vyrábí i další speciality, loupou ořechy, suší křížaly, houby. Pro seniory z Javorníku jsou Vlčice srdeční záležitostí. Během kompletní rekonstrukce domova se pro ně vlčický zámek stal druhým domovem. Na Dni jablek chtějí ukázat, že nepatří do starého železa. Takže přijďte a vyzkoušejte, jak se to našim babičkám a dědečkům povedlo.

Stane se ...

Oslava svátku s kávou

Příjemné posezení připravují pro své klienty v Charitním domě sv. Anežky ve Vidnavě. V říjnu si totiž připomínáme Mezinárodní den seniorů, který se ve světě poprvé slavil 1. října 1991, aby se ve společnosti zvýšilo povědomí o problémech, které mají vliv na seniory, a aby si lidé více vážili přínosů, které senioři pro společnost dělají.

Výprava do dalekého Peru

Víte, kde leží Peru? Jak se lidé v této pro nás exotické zemi baví? Jakou zde mají kulturu? Nejen na tyto otázky odpoví klientům Denního stacionáře Šimon ta nejpopulárnější osoba. Do stacionáře přijede na přednášku Ana Marie Filo. Rodačka z hlavního města Peru s indiánskými kořeny žije se svou rodinou již čtrnáct let v Horních Skorošicích.

Pečujete o blízkého s demencí a nevíte si občas rady? Zveme Vás na přednášku, která Vám pomůže lépe pochopit svět lidí s tímto onemocněním.

26. října 2023

od 16.00–18.00h

Budova Soudu v Javorníku

Tématem vás provede vrchní sestra Lenka Chrobáková
a vedoucí přímé péče Olga Vránová
z Domova pro seniory Tovačov

Otevřeně o demenci

„Nemáme se kam vrátit,“ říká Alla Ostapenko, která s rodinou uprchla z Bachmutu

Přiznám se bez mučení, že z rozhovoru s Allou Ostapenko jsem měla obavy. Přeci jen jsem si uvědomovala, že tato půvabná tmavovláška s nádhernými očima má za sebou velmi těžké období. Jak se chcete někoho ptát na věci, které mu mohou vyvolávat noční můry a na které by nejraději zapomněl? Také jazyková bariéra není zrovna bránou ke konverzaci. Nakonec se ukázalo, že pokud je dobrá vůle, lidé společnou řeč najdou.

Válečný konflikt na Ukrajině vypukl 24. února 2022. O válce víme z médií, ale těžko si dokážeme představit, že bychom podobným hrůzám čelili sami. Mohla byste říci, jak jste se dostala do České republiky?

Víte, jak u nás začala válka, měla jsem velký strach. Jsme z Bachmutu. Manžel se o nás bál a já jej prosila, abychom odjeli, protože to bylo hrozné. Máme jednoho syna a neumím si představit, že bychom já nebo manžel jednou nebyli a on by zůstal sám. Neustále nám nad hlavami létala letadla, helikoptéry, rakety. Stále byla slyšet střelba, rány, výbuchy. Ráno, přes den, večer, v noci. Nedalo se spát. Také nic nefungovalo, nešel plyn, světlo chvíli svítilo, pak zase ne. Museli jsme se schovávat i ve sklepě. Při jednom výbuchu nám tlaková vlna vyrazila okno a nás zasypalo sklo. Víte, válka je strašná, je hodně hlasitá a člověk neví, kdy jej něco zavalí, zabije. Tři měsíce od začátku války jsme spolu s rodiči odjeli z Bachmutu. Přesunuli jsme se dál, kde bylo bezpečnější. Pak se mi ozvala kamarádka, co žije tady ve Vápenné a řekla, ať přijedeme.

Odjet z domova neznámo kam, do cizí země, nechat vše za sebou a nevědět, kdy a jestli se mohu vrátit, to si neumím představit. Jak probíhala vaše cesta? Co jste si vzali s sebou? Máte tu s sebou rodinu?

Víte, my se nemáme kam vrátit. Na náš dům dopadla bomba. Nic tam není, jen spáleniště, vše je srovnané se zemí. Jsme z Donbasu, doma vlastně nic nemáme, ani přátele, ani rodinu. Nic. Jsou tam Rusové. Z Ukrajiny jsme utíkali v červenci minulého roku. Celý život jsem sbalila do jednoho kufru. Manžel do druhého, syn si vzal batoh. Vzala jsem dokumenty, peníze a vyrazili jsme. Jeli jsme autobusem do Užhorodu. To je vlastně na hranici se Slovenskem. Pak jsme se taxikem dostali na Slovensko a tam už na nás čekala kamarádka a vzala nás sem. Rodiče odešli z Bachmutu s námi, ale zůstali na Ukrajině. Máma nechtěla odjet ze země, je tu jiný jazyk. Táta by jel rád, je hodně nemocný, má cukrovku, vysoký tlak, ale je mu 59, má vojenskou povinnost, takže nemůže přes hranici.

Vy jste říkala, že jste z Ukrajiny odešla se synem a manželem. Omlouvám se, ale váš manžel má také vojenskou povinnost, jako váš otec. Jak to, že mohl odejít?

Víte, manžel je invalida. V roce 2014 začal první konflikt, kdy nás Rusko napadlo. Byla to hrozná doba. V roce 2015, když šel manžel z práce, tak jej někdo napadl a unesl. Nevíme, kdo to byl, jestli Rusové nebo Ukrajinci. Prostě šel z práce, přijelo auto a odvezli ho do polí. Chtěli peníze, doklady, mobil. Hodně jej bili. Nakonec vykopali jámu a hodili jej do ní. Vzali automatickou zbraň a prostříleli mu ruce. Tehdy manžel v jámě zkrčil ruce, takže

jej nezasáhli do srdce. Byl ticho, aby si mysleli, že umřel. Když odjeli, vylezl z díry, věděl, že náš dům je daleko, nemohl mi zavolat, ale uviděl světla a tak celý krvácející se vydal za nimi. Dobří lidé mu otevřeli a zavolali mi. Pak jsem zavolala sanitku. Byla jsem s ním v nemocnici tři měsíce, v práci jsem si vzala volno, abych o něj mohla pečovat. Proto je můj manžel s námi v České republice legálně a já jsem moc ráda, že jsme spolu.

Říkala jste, že do České republiky vás přivedla kamarádka

Když začala válka, tak kamarádka se svými dvěma sestrami, s kamarádkou a dětmi odjely z Ukrajiny. Měly to hodně těžké. Byly v evakuačním vlaku, nevěděly, kam jedou, co je čeká, a doufaly, že se brzy vrátí. Měly velké štěstí, protože ve vlaku potkaly paní, která bydlí v Černé Vodě. Ta se jich ujala a přivedla je do Vápenné. A teď jsme tady spolu, takže si pomáháme navzájem.

Bydlíte hned u lesa. Říkala jste, že vás sem zavolala vaše kamarádka. Jak jste se dostala k bydlení?

To je díky Heleně (pozn. ředitelka Charity Jeseník Helena Paschkeová). Ona nám tady

pomohla vše zajistit. V bytě nic nebylo, ale Helena a další lidé nám pomohli vše vybavit. Víte, my jsme zde potkali jen dobré lidi. Všichni nám od začátku moc pomáhali.

Nyní pracujete v Charitě Jeseník v evropském projektu Podpora lidem z Ukrajiny na Jesenícku. Co je náplní vaší práce?

Moje kamarádky, Káťa a Nataša, znaly Helenu. Povídal jsem si, že hledám zaměstnání a dostala jsem nabídku pomáhat našim lidem, kteří řeší spoustu otázek, aby se začlenili a mohli si najít práci. Jsem zvyklá hodně pracovat. Pokud na Ukrajině chcete žít, musíte se snažit, protože u nás je vše moc drahé a platy jsou nízké. U nás děti neznají sladkosti. Já měla vlastně tři práce. Pět dní v týdnu jsem pracovala v plynárenské společnosti. O víkendů v obchodě s květinami a ještě jsem vypomáhala sestřenci, která je dekoratérka.

Je mi jasné, že přijít do cizí země, porozumět cizí řeči, není snadné. Jak tuhle situaci zvládáte? Jak se s odchodem z Ukrajiny vyrovnal váš syn a manžel?

Pro nás je váš jazyk těžký. Hodně slov zní stejně, ale znamenají různé věci. Třeba život, pro nás je to břicho. Vy řeknete stůl, ale pro nás je to židle. Teď už česky rozumím, chodila jsem do kurzu, ale stále se učím. Syn se s přestěhováním vyrovnal lépe. Ve škole se mu líbí. Má kamarády. V zimě by chtěl jet na lyžařský kurz, jen musíme nějak zajistit výbavu. I manžel si tady našel práci. Když jsme sem přišli, neměli jsme peníze, ale manžela k sobě vzal jeden pán a pracoval na opravách cest. Teď i s kamarádem z Ukrajiny jezdí s kamiónem.

Máme za sebou prázdniny. Dopřáli jste si dovolenou?

V červenci jsme na čtyři dny jeli do Užhorodu, abychom se potkali s rodiči. Potom jsme autem jeli do Itálie. Bylo to krásné. Jen když nám nad hlavami letěly vojenské vrtulníky a viděli jsme tanky, tak jsme měli velký strach. Je to stále v hlavě.

Děkuji vám za rozhovor a přeji jen vše dobré.

Alla Ostapenko – medailon

Narodila se tři roky před vyhlášením nezávislosti Ukrajiny. S manželem a synem žila před útokem před válkou v Bachmutu. Na Ukrajině byla zaměstnána v plynárenské společnosti, nyní pracuje v Charitě Jeseník a pomáhá ostatním uprchlíkům zvládat život v cizí zemi.

ROK 2023 S CHARITOU JESENÍK

Koledujeme pro Šimona

Tradiční Tříkrálová sbírka proběhla **od 1. do 15. ledna 2023**. Výtěžek sbírky bude využit na dofinancování výstavby nové budovy Denního stacionáře Šimon. Děkujeme za vaše otevřená srdce.

Vystavujeme povedená díla

Vernisáž děl 16. ročníku tříkrálové výtvarné a fotografické soutěže **proběhla v pondělí 13. února 2023** v Divadle Petra Bezruče v Jeseníku. Samotnou výstavu mohli návštěvníci zhlédnout do konce února.

Přednášíme o Domácí hospicové péči

O poskytování **Domácí hospicové péče** přednášela **16. března od 17 hodin v Hudebním sále Centra společných aktivit** zdravotní sestra Soňa Richterová. V listopadu pak proběhne přednáška v Javorníku.

Oslavujeme 10 let Charitního domu sv. Anežky

Oslava krásného výročí této služby a především **přednáška „Otevřeně o demenci“** proběhla **20. dubna 2023 v Kavárně u Verči ve Vidnavě**. Další přednáška pak bude **26. října v Javorníku**.

Podporujeme setkávání

Už **4. setkání klientů Charitní pečovatelské služby** se uskutečnilo **23. května** ve školící místnosti budovy Soudu v Javorníku. A opět bylo povedené, protože klienti se už těší na to příští.

Koncert pro stacionář

Benefiční koncert pro Denní stacionář Šimon proběhl v **jesenické kapli ve čtvrtek 8. června 2023**. Byla to možnost vychutnat si kulturní zážitek, ale také podpořit dobrou věc, třeba i zakoupením kalendáře.

Hrajeme kuželky

Domov pokojného stáří sv. Hedviky uspořádal v červnu svůj tradiční **Kuželkový turnaj**, na který pozval zástupce našich charitních domovů. Zlatá kuželka zůstala letos na Hedvice!

Putujeme do Jeseníku

6. Charitní pouť proběhla v září v Jeseníku. Děkujeme Otci Stanislavovi za duchovní podporu a vám všem za milé setkání.

Otvíráme se veřejnosti

Domov pokojného stáří sv. Františka oslaví 4. října svátek svého patrona a zve vás na **Den otevřených dveří**. Pokud bude počasí přát, bude to spojeno s malou zahradní slavností.

Přestřiháváme pásku

29. listopadu slavnostně přestřihneme pásku nové budovy Denního stacionáře Šimon a na toto slavnostní otevření vás srdečně zveme! Vždyť i vy jste se zasloužili, že nová budova stojí.

Ukrajinci jsou hrdý národ

Ukrajina je poměrně mladý stát. 24. srpna 1991 přijal Nejvyšší sovět deklaraci nezávislosti Ukrajiny a tento den tak patří na Ukrajině k největšímu svátku. Oslavy Dne nezávislosti si v Jeseníku připomněli i zdejší uprchlíci před válkou.

Místem oslavy Dne nezávislosti Ukrajiny se stala Střední odborná škola gastroonomie a potravinářství v Jeseníku, kde našlo druhý domov před válkou na sedm desítek uprchlíků. K nim se v den oslavy připojily další desítky utečenců, kteří žijí na Jesenicku, a pozvání na velkou událost jsme si samozřejmě nemohli nechat ujít ani u nás v Charitě Jeseník. Náš koordinátor Tříkrálové sbírky a dobrovol-

nictví Václav Uhlíř si na slavnosti vzal na starost skákací hrad.

Při příchodu do areálu střední školy čekal na návštěvníky krásně vyzdobený prostor. Hostitelé si dali s přípravou oslavy velkou práci. Ženy se samozřejmě chtěly pochlubit se svými tradičními pokrmy, takže hostům nachystaly tabule plné národních specialit, které jsou velmi pestré. Nechyběla ani kulturní vystoupení.

„Setkání bylo hluboké, milé a s velkým vlasteneckým nábojem. Součástí byla i modlitba za Ukrajinu. Věřím, že pro ně má tento svátek velký význam. Zvláště v této době, kdy jsou v cizí zemi, je pro ně nesmírně důležité, že jsou pospolu. Cítila jsem z nich jejich hrdost na svou zemi a zároveň i naději,“ uvedla Zdislava Dvořáková, asistentka ředitelky Charity Jeseník.

Podle účastníků svátečního setkání se uprchlíci snaží i přes spoustu problémů žít v rámci možností normální život. *„Na jednu stranu působí silně, ale tento den byly vidět silné emoce a slzy,“* řekla Zdislava Dvořáková, podle níž jsou Ukrajinci velice milí a pohostinní. *„Byli jsme hosté, ale přizvali nás do svého svátku. Za rok a půl udělali velký pokrok. Jejich jazyková vybavenost se velmi zlepšila,“* dodala paní Dvořáková.

Ukrajina si v letošním roce připomněla 32. výročí své samostatnosti. Přestože 2. prosince 1991 uznal Ukrajinu jako nezávislý stát tehdejší prezident Ruské sovětské federativní socialistické republiky Boris Jelcin, tak jeho nástupce Vladimír Putin je opačného názoru. Ukrajinci se ale nevzdávají. *„Miluji Ukrajinu. Naše země má být samostatná. Jsem hrdá, že se náš prezident nevzdává a pracuje pro Ukrajinu, aby byla stále samostatná,“* uvedla Alla Ostapenko.

Krátce

Šatník pro potřebné

V srpnu převzala Charita Jeseník od Křesťanského společenství Šatník, který slouží pro české i ukrajinské občany.

Šatník vlastně vznikl z iniciativy dobrovolníků již v březnu minulého roku, kdy se díky fb skupině „Jeseník pomáhá Ukrajině“ zkoordinovalo několik nadšenců ochotných pomoci potřebným. Od začátku sloužil Šatník nejen ukrajinským uprchlíkům, ale i lidem ohroženým sociálním vyloučením, kteří sem přicházeli na doporučení sociálního pracovníka.

Ve stejném duchu hodlá pokračovat i Charita Jeseník, která pro Šatník našla prostory v budově bývalé knihovny a díky evropskému projektu Podpora lidem z Ukrajiny na Jesenicku zde mohla dát práci i dvěma ženám z Ukrajiny. *„Dobře si uvědomujeme, že dnešní doba není snadná. Proto Charita nepolevuje ve své pomoci Čechům ani Ukrajincům. Prostě jen pracujeme více. Vždy vidíme v první řadě člověka, který potřebuje pomoc a je jedno, jakou má národnost,“* uvedla k aktivitě ředitelka Charity Jeseník Helena Paschkeová

Z mého pohledu

Přestaňme být sobečtí

Od začátku války na Ukrajině uběhlo již více než rok a půl. Prakticky stejně dlouho mám na starosti sedm desítek uprchlíků. Jde o maminky s dětmi, které našly azyl na domově mládeže naší Střední školy gastroonomie, farmářství a služeb Jeseník, která slouží jako krizové centrum pro okres Jeseník. A můžu říct, že jsou velmi vděčné naší paní ředitelce, která je velmi empatická, za to, že je přijala.

Myslím, že za dobu, co pracuji s uprchlíky, jsem slyšela hodně skutečně těžkých příběhů. Proto nechápu často až nenávislné projevy vůči uprchlíkům. Když slyším, jak lidi nadávají, že na Ukrajince peníze jsou a pro Čechy ne. Když je viní z našeho zadlužování, ze zdražování a měli by se vrátit zpět, je mi líto, jací jsou lidé sobci. Poslala bych je na Ukrajinu, aby si vyzkoušeli, jaké to je, když člověku nad hlavami létají bombardéry a musí s dětmi rychle utíkat. Věřím, že někde mají s uprchlíky problémy, ale i naši lidé je dělají. Než člověk začne nadávat, měl by si

uvědomit, že všude jsou lidé dobří a špatní. Proto nepaušalizuji. Každý by si měl nejdříve zamést před vlastním prahem. Například u nás na domově mládeže jsou úplně obyčejné holky z Bachmutu, Chersonu, Charkova, které se už nemají kam vrátit. Když s dětmi utíkaly, Rusové po nich stříleli. Nikdo z nás by to nechtěl zažít. Vždyť děvčata se bojí i dnes, když se první středu v měsíci ozve zkuška sirén. Za tu dobu, co je znám, udělali všichni obrovský posun. Děti se učí rychle a ženy se snaží naučit česky, protože chtějí pracovat, nechtějí být zavřené v jednom pokoji. 90% holek si už práci našlo. Jsou skromné, podporují rodiče, kteří nemají z čeho žít.

Jana Hauková
provozni masné výroby a internátu Střední školy gastroonomie, farmářství a služeb Jeseník

Duchovní zamyšlení

Říjen – měsíc Panny Marie Růžencové

Jakkoli se díváme na politiky, kněze, učitele, podnikatele, tak pochopitelně nejvíc radostí a bolestí prožíváme v manželství – mezi mužem a ženou, rodiči a dětmi, sourozenci. A my, kteří jsme nazýváni senioři, víme, kolik nevyřešených bolestí v sobě nosíme se svými dětmi, vnoučaty, snachou, zetěm. Nikdo tomu neuteče, za chvíli to budeme řešit před Boží spravedlností.

Nedávno jsme prožívali svátek sv. Václava. Je dobré se podívat na jeho širší rodinu. Na jedné straně pokojné a milosrdné srdce sv. Václava a jeho babičky sv. Ludmily. Na druhé straně Drahomíry a Boleslava - bratr zabil bratra, snacha zabila či zaplatila vrahy své tchyně.

Každý rok v měsíci říjnu zpytujeme svědomí, jak jsme na tom s modlitbou růžence. Tedy pokud se cítíme a prohlašujeme, že jsme katoličtí křesťané. Na 7. října připadá svátek Panny Marie Růžencové. Při každém zvolání Zdravas Maria se díváme na Matku Boží, jak přichází o své dítě.

Ježíš se krví potí. S Pannou Marií i sv. Václavem prosíme za všechny v úzkostech, ve strachu a depresích. Jak nám to zní z celého srdce „pros za nás hříšné“.

Ježíš byl bičován. Jak voláme za své nejbližší, aby až dolehne rána do života, se zachovali jako sv. Václav a sv. Ludmila.

Ježíš byl trním korunován. Kéž by se Bůh smiloval, když jsme ponižováni těmi, které máme rádi, abychom, až budeme mít příležitost, jim to ani slovem nevrátili. Abychom se nechovali ani myšlenkou jako Drahomíra a Boleslav. Abychom necítili škodolibou radost, že se něco nepodařilo. Vždyť je to přece vlastní dítě, vnouče, manžel, dědeček.

Ježíš, který nesl těžký kříž. Pros za nás hříšné, abychom si uvědomili, jak často doslova házíme svůj kříž na toho nejbližšího. Ani nevidíme, jak už se pod vším hroutí. Hlavně, že mně je dobře.

Ježíš, který byl ukřižován. Pán Ježíš ani sv. Václav a sv. Ludmila nikdy nikoho ani myšlenkou, slovem či skutkem nekřižovali. Kéž bychom v růženci každý den volali za sebe a své příbuzné, abychom neposuzovali a neodsuzovali. Někdy stačí, když si navzájem vyprosíme poznání, zda kráčím po cestě svatě Ludmily nebo po cestě snachy Drahomíry...

P. Mgr. Miroslav Kadlec
farnost Vidnava, Bernartice,
Kobylá nad Vidnavkou

Poděkování

Nadaci ČEZ za stromy

Velmi chceme poděkovat Nadaci ČEZ, která nám pomůže zkrášlit zahradu u nového Denního stacionáře Šimon. Spolu se zahradní architektkou Pavlínou Bulguri budeme díky finanční podpoře realizovat projekt Nové stromy mezi domy a v zahradě stacionáře vysadíme v polovině října smrk, ztepilý, jeřáb, lípu, dřínu, či keře ptačího zobu. Chybět nebudou ani šípky, čilimníky, či kalina.

NADACE ČEZ

Hledáme

Nové kolegy do týmu

Charita Jeseník vyhlašuje hned dvě výběrová řízení, takže pokud přemýšlíte o změně, možná vás nabídka osloví. Obě pozice jsou na celý úvazek.

Vedoucí Vývařovny AVE

Zodpovídá za oblast výroby pokrmů, eviduje stravníky, provádí vyúčtování. Spolupracuje a komunikuje s dodavateli a odběrateli služeb, zodpovídá za hospodaření služby. A samozřejmě plní další úkoly. Požadujeme minimálně střední vzdělání s maturitou v oboru gastronomie, praxe a zkušenosti v oblasti stravování, normování, dietního systému a studené kuchyně vítány.

Více informací: <https://jesenik.charita.cz/volna-mista/vedouci-vyvarovny-ave/>

Sociální pracovník

do Domova pokojného stáří sv. Františka. Jeho náplní je vyřizování žádostí o umístění do domova (jednání se zájemci, provádění sociálních šetření u žadatelů), vedení osobní dokumentace uživatelů a evidencí spojených s jejich pobytem, metodické vedení klíčových pracovníků v rámci individuálního plánování a další činnosti. Požadované vzdělání je minimálně vyšší odborné nebo vysokoškolské v oboru sociální práce – kvalifikace dle § 110 zákona 108/2006 Sb. Praxe a zkušenosti v oblasti sociálních služeb jsou vítány.

Více informací: <https://jesenik.charita.cz/volna-mista/socialni-pracovnik/>

Poděkování

Vybavení pro Zdislavu

Pobyt v Odlehčovací službě sv. Zdislavy ve Vidnavě bude pro klienty důstojnější a pohodlnější. Charita Jeseník získala z Integrovaného regionálního operačního programu (IROP) potřebné finance na vybavení této nové služby.

Novotou tak voní pokoje pro klienty, které jsou vybavené elektrickými polohovatelnými postelemi s laterálním náklonem, kardiackým křeslem a také novým nábytkem. Vylepšení pracovního prostředí se dočkali i zaměstnanci. „Mám z toho velkou radost. Vše je nové, krásné a důstojné. Máme i nové místo k oddychu pro rodinu, když přijdou navštívit své blízké,“ uvedla vedoucí služby Jaroslava Švecová.

Projekt je spolufinancován Evropskou unií.

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Financováno v rámci reakce Unie na pandemii COVID-19
Integrovaný regionální operační program

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR